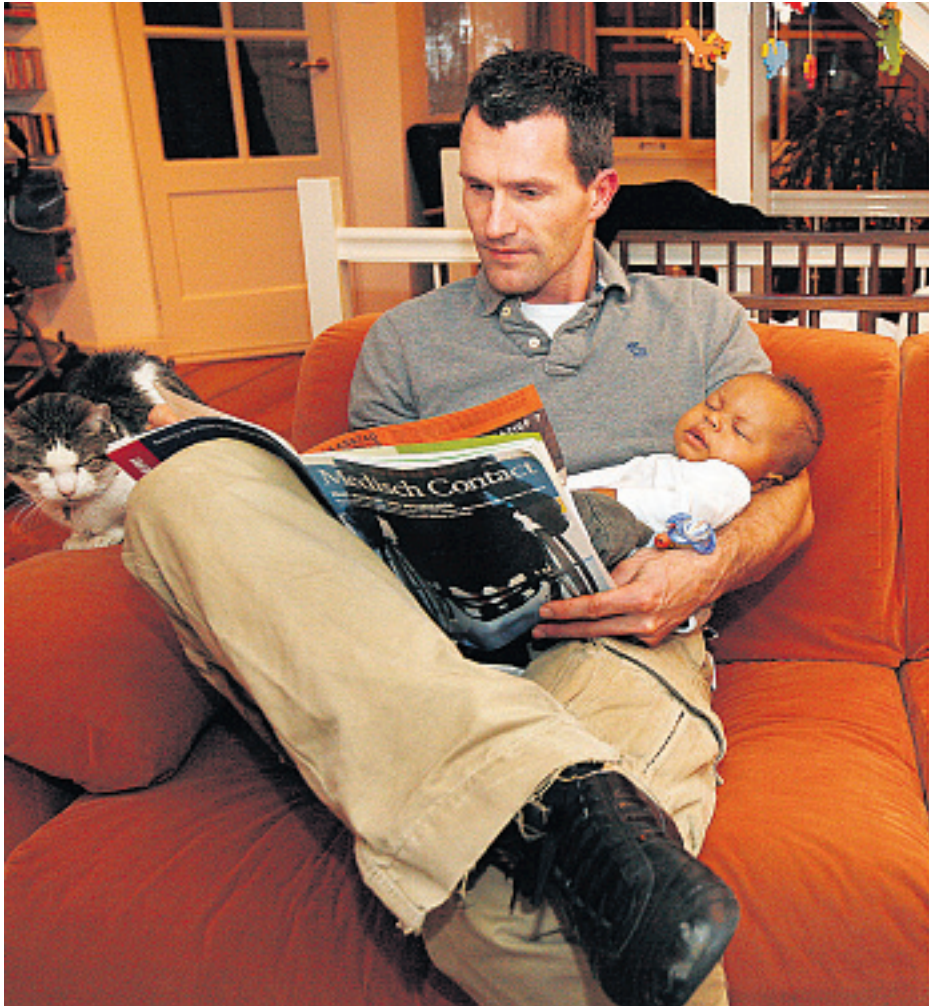

‘Hij krijgt alle kansen met ons’

Roy Meerburg en Jaap Reijneveld kozen heel bewust voor het vaderschap

Jaap Reijneveld (links) en Roy Meerburg (rechts) met baby Max: ‘Er zijn genen in je lijf die direct aan gaan staan zodra je een kind hebt. Zorggenen.’ Foto’s: Mirjam van der Hoek

Sterke stellen

Christine Lucassen
Amsterdam

Twee fulltime carrières combineren met de zorg voor kinderen is geen sinecure, weten inmiddels ook Roy Meerburg en Jaap Reijneveld. Beiden maken lange dagen — Reijneveld als neuroloog bij het VU Medisch Centrum en het AMC en Meerburg als senior beleidsmedewerker bij de overheid. Sinds krap een half jaar zijn zij de trotse vaders van baby Max.

Nog meer dan de meeste ouders hebben zij bewust gekozen voor het vaderschap. Reeds in 2004 schreven ze zich voor adoptie in. Vier jaar en een mallemolen aan procedures later landden de twee met Max op Schiphol.

In Nederland werden ze vooral grondig gescreend, volgden ze een verplichte cursus ouderschap en kregen ze meerdere keren bezoek van de Raad van de Kinderbe-

scherming. ‘Bijna alles is van ons bekend. Ze wilden zelfs de vaccinatieboekjes van de katten inzien.’

Begin 2007 konden Meerburg en Reijneveld zich met de ‘begin-seltoestemming’ van het ministerie van Justitie op zak bij een adoptiebureau inschrijven.

Via contacten bij een belangenvereniging vonden zij een adoptiebureau in de VS dat homostellen accepteerde. De ongewenst zwangere moeders waar het bureau mee werkt, kiezen zelf het ouderpaar. ‘We moesten concurreren met een hele hoop heterostellen. Je vraagt je af: wat is mijn kans?’ aldus Meerburg. Dat de jongste adoptieouder niet boven de veertig mocht zijn, verhoogde de spanning. ‘Twee mannen met een biologische klok’, grijnst Reijneveld.

Op een maandag in juli werden zij gebeld dat er een kind voor hen was. De zaterdag erop haalden ze Max op. Meerburg: ‘Je rijdt met z’n tweeën bij het hotel weg, en een uur later zit je met z’n drieën in de auto terug en ben je een gezin. Er zijn genen in je lijf waarvan je niet weet dat je ze hebt, maar die direct aan gaan staan zodra je een kind hebt.’ Reijneveld: ‘Zorggenen.’

Het stel hoopt dat Max zijn moeder, die al een kind had en niet ook voor hem kon zorgen, ooit leert kennen.

Voorgeschiedenis

Jaap: ‘Dan staat daar een Maxi-Co-

si met een klein mannetje erin, en denk je “is dit hem?” Ik heb nog even staan twijfelen. Ik dacht: het moet me nu niet gebeuren dat ik de verkeerde in m’n armen sluit. Je bent daarna twee weken met z’n drieën in het hotel. Heel lekker, zonder kraambezoek.’

Roy: ‘We ontdekten: hoe doe je ‘m in bad, hoe knip je z’n nageltjes, hoe baker je hem in? Die tijd zonder kraambezoek hebben we in Nederland ruimschoots ingehaald, met bijna iedere dag drie keer per dag mensen over de vloer.’

Organiseren

Jaap: ‘We hebben allebei vier weken verlof gehad. We moesten veel regelen; het consultatiebureau, de kinderbijslag, de verblijfsvergunning... Na ruim twee weken in Nederland ben ik weer gaan werken.’ Roy: ‘Op de tweede dag in Nederland ben ik met Max over de gracht gelopen en heb aangebeld bij alle bureaus. Die sloegen steil achterover. Het is een echt dorp hier, het werd een heel opstootje. Binnen tien minuten hadden we een box, wippertjes, hoesjes, lakentjes... Op maandag heb ik ouderschapsverlof. Dinsdag en woensdag gaat Max naar de crèche vlakbij de VU, donderdag en vrijdag naar oma.’ Jaap: ‘Dinsdag en woensdag breng en haal ik hem. Ik zit in het traumacentrum van de VU en heb dinsdagavond- en nacht dienst. Op een gegeven moment belden er

twee neurologen in opleiding die allebei met twee patiënten op de EHBO zaten, terwijl ik op weg was van de crèche naar huis met een huilende Max op de achterbank. Dat creëert wel wat stress. Eenmaal thuis kan ik hem aan Roy geven. Dinsdagnacht, als ik dienst heb, slapen we apart en heeft Roy Max onder zijn hoede.’

Roy: ‘Donderdagochtend breng ik hem vóór de file naar oma in Haarlem. Dan laat ik de auto daar staan en ga met de trein naar mijn werk in Den Haag. Vrijdagavond na werk haal ik hem weer op.’

Inspiratie

Jaap: ‘Ik kan in mijn werk zo veel kwijt — ik zorg dat mensen met een hersentumor langer leven en een betere kwaliteit van leven hebben — dat ik me niet af hoeft te vragen of ik een zinvolle baan heb.’ Roy: ‘Ik wil een steentje bijdragen aan de maatschappij. Ik heb bewust een niet-commercieel beroep gekozen en werk bij het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Ik werk aan beleid met betrekking tot (onderzoeks)geneesmiddelen. Er zijn raakvlakken met Jaap’s werk, waardoor we prima sparringpartners zijn. Ik kan vragen hoe dingen in de praktijk gaan. En hem uitleggen dat ik niet alleen rekening moet houden met artsen, maar ook op politieke en financiële aspecten moet letten.’

Offers

Jaap: ‘We hebben abonnementen op de schouwburg en de opera. Daar moeten we in gaan schuiven.’ Roy: ‘Natuurlijk zijn we moe als we hier op de bank gaan zitten. Daar kun je aan toegeven, of je kunt even doorzetten en naar de film of naar vrienden gaan. Ik zou het zonde vinden om dat niet te doen.’

Jaap: ‘Ik denk soms wel “wat doe ik hem aan met twee vaders”. Natuurlijk gaat hij een keer boos worden. Maar ik denk dat hij slechter af geweest zou zijn zonder ons.’ Roy: ‘Hij heeft drie achterstanden: hij is zwart, geadopteerd en heeft twee vaders. Maar hij krijgt alle kansen met ons... naast dat hij zo ontzettend gewild en geliefd is.’

Hoe doen ze het?

Jaap Reijneveld (39)

Neuroloog bij het VU Medisch Centrum en het AMC. Werkt 60 uur plus een nachtdienst p/w.

Roy Meerburg (38)

Senior beleidsmedewerker bij het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Werkt 50 uur p/w.

Kinderen: een (vier maanden)

Kinderopvang: €500 bruto/maand

Meest ambitieus: Jaap

Beste salaris: Jaap

